

TÓTH HAJNAL

Suhajdás olvadás

Megolvadtak. Szép lassan egyetlen, édesen csábító illatú masszává olvadtak össze a belga csokibonbonok a nyári hőségben. Csupa csoki, csupa krém az egész. El lehet vele maszatolni. Eszegethetem kiskanállal. Vagy csak úgy, fél kézzel, öt ujjal.

Édes emlékeket idéz meg a finom csoki-krém. Afféle proustos nosztalgizásra készítet. A madelaine sütemény behelyettesíthető belga (olvasztott) csokoládéval. A békebeli suhajdacsemegét, gyermekkorom kedvenc desszertjét juttatja eszembe. Már ha békebelinek nevezhetők a 70-es évek, 80-asok eleje. De hát miért is ne lehetne békebeli? Hiszen gyermek voltam, boldog voltam. És igazán jó suhajdát tudtak készíteni Váradon.

Az első suhajdaélményeim közé tartozik: nyár van, de én sokat betegeskedem a krónikus légcsőhurutom miatt; mindenki fagyizik, és nekem nem lehet. És anyu azt mondja: vettem neked suhajdát, ez a meleg fagy. Rögvest elvarázsolt az íze. Kedvencem lett a suhajdázás. Meg is maradt ez: meleg fagyit eszem, hogy ne legyek beteg, ne fájduljon meg a torkom.

Megint egy másik nyár. Már kisiskolás vagyok. Van otthon a hűtőben egy celofánba csomagolt, csábító suhajda, aminek a megévése valahogy elfelejtődött. Vagyis ott várakozott napokig a fridzsiderben. Anyu azt mondja: most már ne is egyem meg, vesz nekem frissebbet. Meg is vásárolja. Piszok jó íze van most is. No de mi történik? Hasmenés (sokszor egymás után!). Rosszul vagyok. Anyu visz az orvoshoz. A járványkórház ügyeletére küldenek. Kiderül, hogy szalmonellás lettem. Az én drága, hőn szeretett suhajdámtól. Anyunak lelkifurdalása van, hogy miért nem ő ette meg a „frissebbet”. De az se lenne jó, mert akkor ő volna beteg. És akkor mi lenne velem? Mivel nem lakik más gyerek a házunkban, az udvarbeli házakban sem, és a szüleim megígérik, tudnak vigyázni rám, szigorúan betartanak minden utasítást, nem kerülök kórházba.

Maradok otthon. Szigorú diéta, szobafogság. Jellemző, hogy mindig nyár elejére, a tanévzáró ünnepre betegszem meg. Múltkor

rózsahimlő, azelőtt légcsőhurut. Pedig szép szerepem volna az ünnepélyen. Én lennék a mesemondó. A tanító néni reám osztotta a szerepet. Most ő a mesemondó, de csak felolvassa. No és a diéta... Pompázik a cseresznye a házunk udvarán. Roskadozik az érett gyümölcstől. Mosolyognak reám a fekete szemű, sosem kukacos, fincsiédes cseresznyék. És nem ehetem belőlük. Legalábbis nem nyersen. Csak főve. Kompótként. Úgysem rossz, de befőttet télen is ehetek. Hat hétig szigorú diéta. Főtt csirkehús, amit utálok. Egy kis olajban pirított kenyér. Túró. Egyszerű, unalmas ízű keksz. Csokit meg még sokáig nem ehetek. Kakaót sem ihatok. Suhajdát se majszolhatok. Igen, a suhajdát továbbra is szeretem. Nem ábrándultam ki belőle. Ragaszkodom, ragaszkodnék hozzá.

Apukám időnként hűségesen viszi a kakámát vizsgálatra a szanepidhez. Mert meg kell vizsgálni, hogy van-e még szalmonellám. Olyan ez, mint egy szép női név. Mégis, milyen cudar tud lenni. Ez a kakaszállítás meg vicces. Legalábbis mi jókat nevetünk rajta.

Iszom a sztreptomocint. Furcsán rossz az íze. De nem baj, csak injekciót vagy kúpot ne kapjak. A ricinust is megiszom, ha kell. Bármilyen keserű, pocskék ízű orvosságot megiszom én.

Amikor már nincs kijárási tilalom, szomszédolok. Amúgy is járok olykor a szomszéd nénikhez tereferélni. De most ácsingózom a finom falatok után. Merthogy épp sütnék főznek a látogatásaimkor. Dalma néni megszán, és ad néhány szál szalmakrumplit. „Csak ki ne kapjunk anyudtól!” – mondja. Irma néni meg egy fasírttal súlyosbítja a dolgot. Más alkalommal meg puding Dalma nénitől. Rántott karfiol Irma nénitől. Mindig csak egy picike. Éppen csak. Az íze miatt. És milyen pompás tud lenni, milyen jól tudnak esni ezek a tiltott falatok. Szerencsére nem lesz bajom. Úgyhogy később be is vallom anyunak a turpisságot.

Fokozatosan enyhül a diéta. Csak már cseresznye nincs. És csokit még mindig nem szabad enni. Suhajdát se. Pláne.

(folytatás a következő oldalon)

MÜLLER DEZSŐ

Himnusz a szeretetlenségről

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet
a lidérces éjben
a rejtelmes vaksötétben
a ragyogó fényben lángban
a tündöklő szívárványban
az égnek szárnyaló madárban
az utcasarkon cuppogó sárban
dús bokrokban fákban
és sűrű erdőkben valahányban

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet
az alattomos zord magányban
az ocsmány rút megaláztatásban
a szörnyű galád éhségben
a tornyosuló szenvedésben
a dermedt béklyókban láncsörgésben
a szüntelen rettegésben
a szilaj csatákban háborúkban
és mindenütt hol lázadás van

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet
a sápadtságban a rőt pírban
az ocsúdó virradatban
sajgó sebekben hömpölygő könnyben
a csontig szivárgó közönyben
az izzó fájdalomban gyászban
a legsivárabb árvaságban
a sóhajban örvénylő lázban
és temérdek vad családságban

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet

a simogatásban a dicsérő szóban
a méltatásban a bókban
a nemes szándékban a jótettben
a pártolásban az ígéletben
a fura törvényben jutalmazásban
a legszerényebb adakozásban
az elfedezett árulásban
és valamennyi másban

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet
a rikoltó szavakban
a megfeneklett akaratban
a szép álomban bíborvörös vágyban
a zengő énekben imádságban
a szelíd mosolyban beszédben
a szív kohójának hevében
s legbelül a kristálytisza mélyben
a lélek makulátlan fenekében

Ahol nincs szeretet
ott nincs szeretet
nélküle élned nem lehet
ez a legbecsesebb fegyvered
megtalálnod csak Istenben lehet!

NÉVJEGY

MÜLLER DEZSŐ (1953, Zilah) költő, lekipásztor. A kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben végzett 1979-ben. Verseit több-kevesebb rendszerességgel 1989 óta közlik romániai és magyarországi lapok. Kilenc önálló kötete jelent meg, a legutóbbi 2021-ben.

Suhajdás olvadás

(folytatás az előző oldalról)

Azért egyszer csak eljön annak is az ideje, hogy ismét suhajdázhatok. Az ismerős cukrász mindig garantálja, hogy friss. Semmi szalmonella. Semmi félelem.

Másnak is szerezhetek majd suhajda-örömet. Fruskaként belecsöppenek egy újságíró-tanfolyam kellős közepébe. A tanfolyamvezető újságíró rokonszenves figura.

De hát senki sem tökéletes: budapesti, és valamilyen furcsa okból nem ismeri a suhajdát. Sebaj, elviszem suhajdázni. És megszereti. A suhajdát. Vissza is jön még egy tanfolyamot tartani a váradi firkászoknak.

Ízek, illatok, desszertemlékek, békebeli suhajdacsemege. Ám suhajdasóhajom lassacskán visszasuhan a belga egybeolvadt csokipralinéhoz.